

Tourist attractions need to be improved to make them more engaging and interesting. The Presentation of the tourist attractions like the castles should be made more engaging and Memorable, perhaps through dramatisation.

ПАВЛО БАЙ

КЛАСТЕР ЯК ОСНОВНА РЕГІОНАЛЬНА МОДЕЛЬ ЕКОНОМІКИ ЗНАНЬ

В останні роки економічні теорії зосередили свою увагу на економіці знань, яка стала предметом інтенсивних наукових досліджень. Поряд з формуванням методологічного апарату, стає актуальним питання про можливість вимірювання ступеня просування економіки країни до економіки в якій знання стає ключовим чинником зростання. Це пов'язане з тим, що формування і розвиток економіки знань (інноваційної економіки, нової економіки) в кожній конкретній країні розглядається як єдина можлива альтернатива економічного зростання. Саме тому сучасну, прогресивну й конкурентоспроможну економіку розвинених країн часто характеризують як "економіка знань".

Метою даної роботи є визначення основних напрямків та тенденцій поширення кластерів як одного ключових факторів, концепцій економіки знань.

Нові процеси присутності економіки знань, що проявилися на початку 1990-х років, стали можливі завдяки таким кардинальним змінам в інформаційних технологіях, як поява глобальної мережі Інтернет, широке поширення персональних комп'ютерів, телекомунікаційних систем та відповідного програмного забезпечення. Дані процеси суттєво змінили технологічну базу виробництва і управління в багатьох країнах. Бурхливий прогрес інформаційних технологій зробив можливим приріст знань, полегшив доступ до них, розширив можливості розповсюдження та використання їх у всіх сферах суспільного життя.

По-перше, все більшого значення набувають глобальні процеси. Конкурентоспроможність на глобальних ринках стала найважливішою складовою економічної потужності окремих країн, незважаючи на те, що в результаті глобалізації держави стають більш залежними один від одного.

По-друге, в новій економіці успіх і стійкість фірм багато в чому залежать від безперервних нововведень. В умовах скорочення життєвого циклу товарів і послуг, подальшої диверсифікації ринкових ніш для традиційних товарів, все більшої індивідуалізації попиту та пропозиції інноваційна активність придбала першорядну важливість не тільки для малого інноваційного бізнесу, а й для великих корпорацій, які вже не могли більше підтримувати свою стійкість за рахунок масштабів і диверсифікації виробництва, розширення шляхом злиття і поглинань між компаніями.

По-третє, економічний розвиток вступив в фазу безперервних технологічних революцій, які в свою чергу не тільки викликають безперервні зміни у виробничій базі промислових галузей, але й змінюють структурні характеристики всього комплексу соціально-економічних відносин.

Основними рисами економіки знань є наступні:

- Висока частка сфери послуг у структурі економіки.
- Зростання витрат на освіту і наукові дослідження. Відношення витрат на освіту і науку в економічно розвинених країнах до ВВП становить близько 6,5%.
- Прогрес в інформаційно-комунікаційній сфері.
- Розвиток мережевих відносин у формі корпоративних мереж.
- Формування національної інноваційної системи, що включає інфраструктуру фундаментальної науки, центрів трансферу технологій, венчурних фондів.
- Інтернаціоналізація економік різних країн.

Економічна політика в епоху економіки знань повинна базуватися на наступних фундаментальних принципах:

1. Створення сприятливого інвестиційного клімату та заохочення інвестицій, особливо у високотехнологічні виробництва;

2. Розвиток науки і технологій в якості найважливішого ресурсу, який живить економічне зростання;

3. Створення та підтримка конкурентних умов для всіх економічних агентів з метою заохочення інновацій і зростання продуктивності праці;

4. Формування трудових ресурсів, які здатні адаптуватися до мінливих умов і мають навички управління виникаючими ризиками;

5. Стимулювання гнучкого інституційного середовища, насамперед, у галузі державного управління.

Сьогодні більшість індустріально розвинених країн, що стали на шлях економіки знань пов'язує довгостроковий соціально-економічний ріст і конкурентоспроможне становище на світовій арені з переходом на інноваційний шлях розвитку за допомогою використання кластерного підходу, в основі якого лежить широкий спектр завдань: домогтися поліпшення інноваційної та інвестиційної привабливості регіону, кадрової інфраструктури, а також підвищення зайнятості населення та податкових надходжень до бюджету.

В рамках моделі кластерного піходу реалізується взаємозв'язок учасників інноваційного кластеру. Така модель взаємодії є результатом децентралізованої інноваційної мережі, в якій всі учасники є рівноправними та мають вільний доступ до інформації.

Рис. 1 Модель центр-кластерного розвитку

Як показує практика, така форми інтеграції як кластер має більш високу адаптивну здатність до швидкоплинності середовища в порівнянні з інтеграційними об'єднаннями у вигляді корпорацій, холдингів, фінансово-промислових груп. В умовах істотного посилення на ринку позицій великих гравців, господарюючі суб'єкти, що не потрапили у вищевказаний клас, змушені інтегруватися, щоб вести успішну конкурентну боротьбу. Особливо актуально це положення для малого бізнесу. Одним із способів підвищення ролі приватної підприємницької ініціативи в загальній конкурентоспроможності економіки є використання кластерних підходів.

Кластерний підхід дає безліч переваг до яких можна віднести:

– Регіональні інноваційно-промислові кластери мають у своїй основі стійку систему розповсюдження нових технологій, знань, так звану технологічну мережу, яка спирається на спільну наукову базу.

– Підприємства кластера мають додаткові конкурентні переваги за рахунок можливості здійснювати внутрішню спеціалізацію і стандартизацію, мінімізувати витрати на впровадження інновацій.

– Оптимізація витрат на НДДКР за рахунок єдиної спрямованості виробничої та товарної стратегії кластера;

– Створення умов для державного регулювання шляхом залучення державних коштів;

– Залучення інвестицій до фінансування комерційно ефективних НДДКР і створення на цій базі виробництв;

Таким чином, можна зробити висновок, що за сучасних економічних умов формування і розвиток інноваційних кластерів стає визначальним чинником підвищення конкурентоспроможності економічних систем й відповідно саме кластерний підхід повинен займати провідне місце при побудові економіки знань.

ЛІТЕРАТУРА

1. Кирилов Ю. Є. Кластери як інструмент підвищення конкурентоспроможності національної економіки в умовах глобалізації // Електронне наукове фахове видання «Ефективна економіка». – 2013. – № 12.

2. Махновська Н. Д. Задорожнюк Н. О. Маркетингова стратегія розвитку національних кластерів // Сталій розвиток економіки. – 2013. – № 1. – С. 62–65.

3. Мазнев Г. Є. Інноваційні технологічні кластери: особливості та застереження / Г. Є. Мазнев // Економіка АПК. – 2013. – № 8. – С. 63–67.

4. Портер М. Міжнародна конкуренція: конкурентні переваги країн / М. Портер – М. : Міжнародні відносини, 1993. – 896 с.

МИКОЛА БЕЗРУЧКО

Науковий керівник:

к.е.н., доцент Смалюк Г. Ф.

ОЦІНКА ЦІНОВОЇ ВОЛАТИЛЬНОСТІ НА СВІТОВОМУ РИНКУ НАФТИ

Волатильність – це статистичний показник, що характеризує тенденцію зростання і падіння, тобто мінливості ціни, представлену у вигляді амплітуди, що вказує на зміни величини від середнього значення у вигляді стрибків значень по вертикалі за певний проміжок часу. Вона показує амплітуду коливань цінової політики, виконану за якийсь певний період часу.

На повсякденній фінансовій мові волатильність асоціюється зі ступенем мінливості ціни. Високоволатильні активи коливаються в більш широкому діапазоні, ніж низьковолатильні. Зрозуміти волатильність цін можна виходячи з різних точок зору. Наприклад, якщо розглядати з математичної точки зору, то волатильність – це один з найскладніших чинників. Але це аж ніяк не означає, що розуміти це явище можна тільки в цифрах. Це не так, оскільки є ще й практичне усвідомлення.

На практиці використовується 2 варіанти для відображення значення волатильності ціни:

1. абсолютне;
2. відносне.

Абсолютне значення виражається безпосередньо в величинах виміру самого курсу і, як правило, може використовуватися для характеристики мінливості ціни одного інструменту. Відносне значення волатильності показує мінливість ціни у відсотках до початкового значення. Дана форма використовується в якості характеристики коливань ціни як одного інструмента, так і при розгляді відразу декількох інструментів.

Розмах коливань будь-якого ринкового активу піддається єдиному закону, який навряд чи колись зміниться: після періодів з високою волатильністю неминуче слідує її згасання, ринок заспокоюється і настає низьковолатильний період. Через якийсь час фаза низької волатильності знову змінюється стадією високої волатильності ринку. Таким чином, постійно відбувається перетікання одного стану в інший.

Чим довше триває період великої волатильності, тим більш імовірно, що скоро почнетесь період низької волатильності. І чим довше на ринку переважає низька